

Paulinisch Dispensationalisme

Miles J. Stanford

<http://withchrist.org/MJS>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977 of HSV.
Vertaling en voetnoten door M.V. dd. 5 juni 2006

Indeling overeenkomstig <http://withchrist.org/MJS/pdchapters.htm> :

1. Voorwoord
2. Inleiding
3. Paulinisch Dispensationalisme
4. Paulinisch Evangelie
5. De Tragedie van Romeinen 5:12
6. Eén Natuur - Deel I
7. Eén Natuur - Deel II
8. Israëls Nieuwe Verbond
9. Het Bloed en de Geest
10. Israëls Bergrede
11. Israëls Messiaans Koninkrijk
12. Messiaans Judaïsme

Dit artikel van M.J. Stanford is reeds verschenen onder de titel
Hebreeuws Christendom en de Kerk:
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/HebreeuwsChristendom.pdf>

13. Onderscheiden Evangeliën
14. Dr. Chafer vs. Verbondstheologie
15. Israël en de Kerk tegenover elkaar
16. Dispensationalisme, Israël en de Kerk

---

3. Paulinisch Dispensationalisme

GESCHEURDE BOLWERKEN - Er zij drie grote scheuren in de Dispensationale¹ dijk, waar de leerstellig bevulde Verbondstheologie² doorheen stroomt. Deze overvloedige wet-stromen komen

---

¹ Dispensationalisme: de leer dat Gods handelen met de mens verschillend is in verschillende dispensaties in de tijd. Deze dispensaties worden ook 'bedelingen' genoemd. Dit is het tegenovergestelde van de Verbondstheologie.

² Verbondstheologie: hier stelt men vast, dat alle beloften en profetieën in het Oude Testament betrekking hebben op het "verbondsvolk" Israël. Vervolgens stelt men vast, dat dit volk ongelovig was en bleef, in de dagen van de komst van de beloofde en geprofeteerde Christus, de Messias Israëls. Sindsdien dient het bekend te zijn "dat de zaligheid Gods de heidenen gezonden is, en dezen zullen horen" (Hand 28:28). De getrokken conclusie is, dat alle aan Israël beloofde zegeningen terecht zijn gekomen bij de Kerk, die beschouwd wordt als de voortzetting van het oudtestamentische Israël. Ook alle profetieën aangaande het Messiaanse rijk - het Koninkrijk Gods - zouden vervuld worden aan de Kerk. (www.bijbels-panorama.nl). Zie verder het Glossarium: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Glossarium.pdf>. Maar God *verving* Israël niet door de Gemeente! De Gemeente kwam er *tussenin*, als het internationale volk van de genadebedeling, en ze zal van de aarde verdwijnen bij haar opname. Van Israël (de olijfboom) waren enkel de takken afgebroken en de Gemeente werd in de plaats daarvan op de edele stam geënt. Maar na het gemeentetijdperk zal God Israël terug herstellen, echter in de verdrukkingstijd (70ste jaarweek). God heeft Zijn volk beslist niet verstoppen, integendeel, hun toekomstige aanneming zal een nieuwe wereldlente inluiden: zie Romeinen 11.

uit drie bronnen: (1) Israëls Nieuwe Verbond, (2) Israëls Bergrede, en (3) Israëls Duizendjarige Koninkrijk.

Deze scheuren werden niet enkel veroorzaakt door Verbonds-ingenieurs van buitenaf, maar ook door dispensationalisten van binnenin. Tenzij deze stromen worden tegengehouden zal de Kerk grotere verwoesting ervaren in de tang van de Verbondstheologie dan van de verwarring en brokken die veroorzaakt worden door de Arminiaanse Charismatische chaos.

PAULINISCH DISPENSATIONALISME - Ons thema gaat als volgt: de Kerk moet zich afscheiden houden van al het andere, inbegrepen Israël en haar Wet, via recht gesneden Paulinisch Dispensationalisme.

De Heer Jezus Christus houdt van Zijn Kerk, voor wie Hij Zichzelf gaf aan het Kruis. Hij deed dat opdat Hij haar mocht reinigen en heiligen met het waswater van het (recht gesneden) Woord der waarheid. Hij wil haar voor Zich stellen als een glorieuze Kerk, zonder Charismatische vlekken, noch Verbondsrimpels, noch iets van die aard, maar dat zij heilig zou zijn en zonder aards-Joodse verontreiniging (Efeziërs 5:25-27).

De verheerlijkte Heer overhandigde Zijn heiligende en verheerlijkende boodschap exclusief aan Zijn Bruid door Paulus - een levengevend Woord dat oneindig hoger is dan Zijn aardse boodschap aan de natie Israël. Het Paulinisch Evangelie, bestuurd door Paulinisch Dispensationalisme, behoort de Kerk toe.

TWEE EVANGELIËN - De meeste dispensationalisten en alle Verbondstheologen falen erin zich te realiseren dat er twee Evangelieën zijn, elk steunend op het vergoten Bloed aan het Kruis. Het ene Evangelie is aards (Koninkrijk), en het andere is hemels (Genade). Beide Evangelieën zijn “volgens Jezus” en tonen slechts één weg: door geloof.

Eén Evangelie werd bediend door Christus op aarde, tijdens zijn pré-Kruis vernedering, en was exclusief geadresseerd aan Israël met betrekking tot haar Duizendjarige Koninkrijk. Het andere, de “nieuwe schepping”, werd bediend via Paulus door de verheerlijkte Heer Jezus Christus, na Golgotha, vanaf de hemel, exclusief aan en voor Zijn hemelse Lichaam.

Het Evangelie van Johannes de Doper, van Jezus, en dat van de apostelen, betrof de Messias en Zijn Koninkrijk - specifiek en herhaaldelijk naar verwezen als “het Evangelie van het Koninkrijk” (Matt 4:23; 9:35; 24:14; Mark 1:14; Luk 9:2, 6). Het andere, “het Evangelie van Gods genade”, werd nooit gepredikt, noch vermeld totdat Paulus uitging om het te verkondigen (Hand 20:24; Rom 3:21–28; Ef 3:1–3).

HEMEL-GEBASEERDE KERK - De bron van de Kerk ligt in de hemel; als een uniek lichaam kwam zij op aarde tot bestaan op Pinksteren. Zij zal vertrekken naar haar eeuwige Bron en verblijf houden in de hemel bij de Opname - niet gedeeltelijk maar elk en ieder lid van Zijn voltallig gemaakte Lichaam. De glorieuze hemelse Kerk heeft geen relatie, geen continuïteit met iets vóór het Kruis, noch na de Opname. Zijn Lichaam zal voltallig gemaakt worden; Zijn vlekkeloze Bruid aan Hemzelf gepresenteerd in de hemel.

Paulus' hemelse Evangelie is exclusief voor de Kerk. Men hoort niet af te dalen naar het aardse Israël, voor niets! Waarom zou een hemelburger, “gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse plaatsen in Christus”³ zich bukken om enkele “geestelijke” zegeningen op te pikken van het relatief arme Israël? De Bruid deelt de troon met haar Bruidegom, in de hemel en op aarde.

ANTI-“ULTRA” - Vooraleer verder te gaan: wees ervan verzekerd dat de hier voorgestelde dispensationele aspecten van het Woord gewoonweg normale, rechtgesneden Paulische leer is. Wij zijn altijd tegen het zogenoemde “ultra”, “extreme” (of post-Handelingen 2) Dispensationalisme geweest. Wij staan erop dat de Kerk geboren werd op de dag van Pinksteren; wij staan op het

---

³ Efeziërs 1:3.

privilege en de verantwoordelijkheid om het Avondmaal van de Heer te vieren; wij staan op de gelovigendoop door onderdompeling, en wij zoeken enkel Gods openbaring aan Paulus zijn juiste plaats te geven en niets meer!

HEMELS EVANGELIE - Het Evangelie voor de Kerk, het Evangelie van Gods genade, Paulus' Evangelie, wordt niet vernoemd in de Schrift vóór 1 Korinthiërs 15:3-5. "Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften..."

"Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus" (Gal. 1:11-12). "Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen" (Hand. 26:16).

"En toen Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, terwijl zij [= de apostelen, zonder Paulus] het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen" (Hand. 1:9). Paulus ziet Hem later, aan de andere kant van de wolk, en dat is het wat zijn hele bediening kenmerkt".

De verheerlijkte Heer communiceerde direct met Paulus, niet enkel over de grote fundamentele dingen van het hemelse Kerkevangalie, maar ook met totaal nieuwe openbaringen over Zijn Lichaam - waarheden die Hij nooit deelde met de natie Israël. Deze waarheden betreffen onze identificatie met de gekruisigde, opgestane en opgevaren Christus; onze hemelse positie; ons mede-erfgenaamschap en medebestuur met onze Geliefde Bruidegom, en veel meer.

Dr. Chafer⁴ schreef: "De huidige veronachtzaming van de veelomvattende leer van de Kerk is niet enkel afkeurenswaardig, maar heeft geleid tot een aanzienlijke reeks giftige dwalingen. De Kerk is het plan van de Vader in de huidige dispensatie, en Zijn opperste doel in het universum" (*Systematic Theology IV: 54*).

Dr. L.S. Chafer

ONEINDIG HOGER - Het hemelse Evangelie van de Heer Jezus is qua inhoud en positie oneindig verheven boven het Koninkrijksevangelie dat Hij deelde met het aardse Israël, hetgeen zij ook verwierpen.

Zij die zich niet richten op de waarheden die de opgevaren Heer direct meedeelde aan Paulus, zullen niet weten wie en waar zij in Christus zijn, noch wat hun deel is in het plan van de Vader. Noch zullen zij hun voorrechten en verantwoordelijkheden kennen. Zij die ongehoorzaam zijn, en zich daardoor niet richten op het Paulinische Evangelie, zoals uitgelegd in zijn Brieven aan de Kerk, zitten constant op een dwaalspoor in hun interpretatie van het Evangelie, om nog niets te zeggen over alle belangrijke waarheden over de Kerk.

"Weinigen zijn geneigd en genoeg verlicht om op te stijgen van de aarde naar de hemel, en daarom zijn er zo weinigen die kunnen af dalen uit de hemel naar de aarde om de Heer Jezus te manifesteren en Zijn gedachten te delen voor de dingen hier. Het grote geheim van alle zegen is te komen van de Heer. Ieder christen gaat naar Hem". - J.B. Stoney.

Indien Paulus' Evangelie niets anders zou zijn dan dat van Jezus' aardse Koninkrijksevangelie, dan zou hij gewoon onderwezen geweest zijn door de apostelen, die bij de Heer Jezus geweest waren en van Hem onderwezen waren tijdens Zijn aardse bediening. Integendeel, de apostelen moesten door Paulus onderwezen worden over de meeste dingen van de nieuwe-schepping-waarheid.

---

⁴ Lewis Sperry Chafer (27 February 1871 - 22 August 1952) was born at Rock Creek, Ohio. Graduating from Oberlin College in 1892, he studied under Dr. Frank E. Finch and was ordained to the Presbyterian ministry in 1900. Chafer launched into evangelism, demonstrating talent as a Gospel singer, as well as a preacher. He toured as a renowned Bible lecturer from 1914 until 1924, when he founded Dallas Theological Seminary and became its first president. Chafer was widely honored, receiving a D.D. from Wheaton (1926), Litt.D., Dallas (1924), and Th.D. from the Aix-en-Provence, France, Protestant Seminary (1946). He wrote prolifically, producing his widely-read *Grace, Salvation and True Evangelism* and his monumental eight volume *Systematic Theology*. (Wikipedia).

“... gelijk ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, u geschreven heeft; gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf” (2 Pet. 3:15, 16). Wees gewaarschuwd, gij allen die wilt verdraaien, in plaats van te rusten en het Woord Gods recht te snijden! Er staat een zware straf op het verlaten van Paulus’ Dispensationalisme ter wille van de Verbondstheologie, of zelfs Neo-Dispensationalisme.

“De subliemste waarheden zijn het die de simpelste verantwoordelijkheden moeten afdwingen. Zoals de wetten, die de sterren vormgeven en de gigantische hemellichamen van Saturnus en Uranus hun immense banen, die ook de dauwdruppels vormgeven die glinsteren op een grasriet, zo zou alles in het leven van de Christen geregeld moeten worden door de principes die vervat zijn in de Persoon en het Kruis van de verheerlijkte Heer Jezus Christus. Het isoleren van christelijke moraliteit van christelijke theologie komt overeen met het uitscheuren van de meest vitale elementen uit de Paulus’ Brieven” - W.G. Scroggie.

“De wetten van het Koninkrijk moeten niet nodig gecombineerd worden met de leringen van Genade, want elk item binnen deze wetten, dat enige huidige toepassing zou kunnen hebben, staat exact en uitvoerig in de Paulinische leringen van Genade” - Chafer (*Grace*, p. 233).

“Als u deze dingen de broeders op het hart bindt, zult u een goed dienaar van Jezus Christus zijn, opgevoed in de woorden van het geloof en van de goede leer, die u nagevolgd hebt” (1 Tim. 4:6).

8. Israëls Nieuwe Verbond

Wij moeten de vloed gaan tegenhouden van de Verbondstheologie die op dispensationele grond stroomt, en we moeten beginnen bij de primaire oorzaak: Israëls Nieuwe Verbond.

Alle traditionele dispensationalisten geloven en leren dat alleen Israël onder het Nieuwe Verbond van Jeremia⁵ en Ezechiël⁶ zal komen, in het toekomstige Messiaanse Koninkrijk. Maar zij allen, bijna zonder uitzondering, verlaten het recht gesneden Woord door aan te houden dat de **Kerk** in de “geestelijke” zegeningen deelt van Israëls Nieuwe Verbond! Daar valt de afscheiding naar beneden tussen Israël (en zijn Wet) en de Kerk (en haar Genade)!

Zij die zich koppelen aan Israëls Nieuwe Verbond en zoeken te participeren in haar “geestelijke” zegeningen, spelen zich gewoon in handen van de A-millennialistische⁷ Verbondstheologie, haar stiefkind Theonomie⁸, zowel als het Judaïstisch-Messiaans Christendom.⁹

Lang geleden heeft F.W. Grant gewaarschuwd tegen zulke leer: “Van Israël te nemen wat van haar is, is haar te verarmen en betekent niet het verrijken van onszelf; nee, de vergeestelijking van de beloften heeft zeer zeker en nadrukkelijk geleid tot vervleselijking van en legalisme in de Kerk”.

---

⁵ Zie Jeremia 31

⁶ Zie Ezechiël 36

⁷ Amillennialisten interpreteren Christus duizendjarige rijk (millennium) in een geestelijke betekenis. Zij geloven wel in de Tweede Komst, maar verwerpen het idee van een letterlijke duizendjarige regering op aarde.

⁸ Theonomie: gevormd van het Griekse *theos* (God) en *nomos* (wet).

Theonomy is a view of Christian ethics associated with Christian Reconstructionism, most noted for its attempts to show how the ethical standards of the Old Testament are applicable to modern society, including the Standing Laws of the Old Testament, as well as its general ethical principles. (Wikipedia).

Christian Reconstructionism is a highly controversial religious and theological movement within Protestant Christianity. It calls for Christians to put their faith into action in all areas of life including civil government, and envisions, among other things, the private and civil enforcement of the general principles of Old Testament and New Testament moral law, including those expounded in the case laws and summarized in the Old Testament Decalogue. (Wikipedia).

⁹ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/#hebrewroots>

Er is geen woord, noch verwijzing in het Verbond met betrekking tot de Kerk, noch moet ze ingesteld worden tijdens de Kerkdispensatie. Paulus leerde in zijn tijd dat Israëls Nieuwe Verbond toekomstig was: “En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen” (Rom. 11:26-27).

HET EEUWIGE VERBOND - De Kerk daarentegen, bezit de voordelen van het Eeuwige Verbond van Hebr. 13:20-21:

“De God nu des vredes, Die de grote Herder der schapen, door het bloed van het eeuwige testament¹⁰, uit de doden heeft weergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus, Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u, hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus; Hem zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen”

HET NIEUWTESTAMENTISCHE NIEUWE VERBOND - Er zijn een aantal nieuwtestamentische referenties die te maken hebben met Israëls Nieuwe Verbond, en andere die te maken hebben met de Kerk; op sommige zullen wij kort ingaan.

“Want dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament, dat voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden” (Matt. 26:28). “En Hij zei tegen hen: Dit is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Verbond, dat voor velen vergoten wordt” (Mark. 14:24). “Desgelijks ook de drinkbeker na het avondmaal, zeggende: Deze drinkbeker *is* het Nieuwe Testament in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt” (Luk. 22:20).

In deze synoptische referenties introduceert de Heer Jezus het Nieuwe Verbond van Zijn komende Kerk. Hij legt het niet uit, maar stelt het eschatologisch¹¹ in, op de basis van het spoedig komende Kruis.

Hij introduceert het onderwerp van de Kerk in Mattheüs 16:18: “Ik zal Mijn Kerk bouwen”, maar Hij legde het niet uit. Hij zou dit doen door middel van Paulus voor de leden van Zijn Lichaam. De verklaring van het Eeuwige Verbond van de Kerk is de verantwoordelijkheid van Paulus, de primaire bron van Kerkwaarheid.

“Want ik heb van de Heere ontvangen, hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Heere Jezus in de nacht, in welke Hij verraden werd, het brood nam ... 25 Evenzo nam Hij ook de drinkbeker, na het eten van het avondmaal, en zeide: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed. Doet dat, zo dikwijls als gij die zult drinken, tot Mijn gedachtenis. 26 Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en deze drinkbeker zult drinken, zo verkondigt de dood des Heeren, totdat Hij komt” (1 Kor. 11:23, 25, 26).

Hier stelt Paulus het Nieuwe Verbond van de Kerk vast, wat identiek is aan wat voorheen ingeleid werd in de synoptische referenties van de Heer Jezus.

“Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars van het Nieuwe Testament, niet van de letter, maar van de Geest” (2 Kor. 3:6).

Paulus bediening aan de hemelse Kerk is niet opgemaakt met, noch bevat ze aspecten van Israëls Nieuwe Verbond. Het Nieuwe Verbond van de Kerk bestaat uit het leven van de Zoon, niet de wet van het Koninkrijk.

“En daarom is Hij de Middelaar van het nieuwe testament, opdat, de dood daartussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zouden” (Hebr. 9:15).

“En tot de Middelaar van het nieuwe testament, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel” (Hebr. 12:24).

---

¹⁰ Testament of Verbond.

¹¹ Eschatologie: de leer van de *eschata* (= laatste dingen), de toekomstige dingen die gebeuren moeten.

Nadat Hij Zijn Bloed had uitgegoten, in vervulling van het eeuwige pakt tussen de God van vrede en Hemzelf, werd de Heer Jezus daarbij de Middelaar van het Nieuwe Verbond voor Zijn Lichaam, de Kerk - waarvan het Avondmaal van de Heer de gezegende herinnering is.

Het bloed van Abel sprak van oordeel - "Daar is een stem van het bloed van uw broeder, dat tot Mij roept van de aardbodem. En nu zijt gij vervloekt van de aardbodem, die zijn mond heeft opengedaan, om het bloed van uw broeder van uw hand te ontvangen" (Gen. 4:10-11). Maar het Bloed van de besprenkeling - de toepassing door geloof in het vergoten Bloed van de Heer Jezus Christus - getuigde van het oordeel van het Kruis, en de eeuwige vrede met de God van vrede Zelf!

"En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen" (Rom. 11:26-27).

Paulus spreekt hier over enkele van de genadige Ik zal's van het Israëlitische Nieuwe Verbond. "Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hun zonden niet meer gedenken" (Jer 31:34). "En Ik zal u verlossen van al uw onreinigheden ... Ten dage, als Ik u reinigen zal van al uw ongerechtigheden" (Ezech. 36:29, 33).

Het primaire doel van het Boek Hebrëen was de Joden, zowel de geredden als de ongeredden, ervan te weerhouden terug te keren naar het Judaïsme en de Wet, het oude vervallen Mozaïsche Verbond. Zij werden aangespoord om zich niet meer te richten op het Verbond, maar op de Middelaar van een beter verbond.

De Joden die gered werden waren tot Jezus gekomen, de Middelaar van Israëls Nieuwe Verbond, niet tot het Verbond zelf, dat is nog toekomstig. Zij kwamen in een levende eenheid met Hem die de Middelaar is van het Nieuwe Verbond van de Kerk, en dat is iets hogers dan louter tot Israëls aardse Koninkrijksverbond komen. De Middelaar zal dat Nieuwe Verbond actualiseren met Israël op aarde in het Duizendjarige Koninkrijk.

"En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook Middelaar van een beter verbond is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is. Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest. Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten" (Hebr. 8:6-8).

In deze verzen (Hebr. 8:10-13) geeft de schrijver meer details over Israëls Nieuwe Verbond, en dan zegt hij in het 13de vers: "Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; wat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning".

Zij moesten niet teruggaan naar Mozes, maar naar de grotere van Mozes, groter dan allen: "De grote Herder der schapen, door het bloed van het eeuwige testament" (Hebr. 13:20).

Verbondstheologie is op zijn hoogst vergiffenis van zonden en het genot van goddelijke gunst; en alles wat hun nieuwe positie betreft in de Heer Jezus Christus wordt genegeerd, of wordt heelaas aanzien als gevaarlijk!

Mensen worden geplaatst onder Israëls Nieuwe Verbond dat niet verder gaat dan de inperking van zonden en de wet geschreven in het hart. Maar nieuwe scheppingen in Christus Jezus te zijn, en dit weten door de Heilige Geest, en weten wat dat nu inhoudt, dat maakt geen deel uit van hun geloofsbelijdenis. - J.N. Darby.

Wij zijn gekomen "tot de Middelaar van het nieuwe testament" (Hebr. 12:24). Wij zijn niet tot het Nieuwe Verbond gekomen maar tot Jezus de Middelaar ervan. Wij worden geassocieerd met Hem die de Middelaar is; dat is een veel hogere zaak dan louter komen tot het Verbond. Hij zal die Nieuwe Verbond met Israël op aarde maken. - H.H. Snell.

9. Het Bloed en de Geest

Er zijn een aantal Schriftuurlijke redenen waarom de “zegeningen” van Israëls Nieuwe Verbond niet van toepassing zijn op het hemelse Lichaam van de Heer Jezus Christus.

HET BLOED - Door bijna iedereen wordt beweerd dat de Kerk profiteert van het Bloed van Israëls Nieuwe Verbond in de vergiffenis van de zonden. Maar het is juist andersom. Israël zal profiteren doordat haar ongerechtigheden en zonden zullen vergeven en niet meer herinnerd worden (Jer. 31:34), “door het bloed van het eeuwige testament” (Hebr. 13:20) - het Nieuwe Verbond van de Kerk.

De hemelse Bruid, verborgen in het hart van de verheerlijkte Bruidegom, eist niets van het aardse Israël en haar komend koninkrijk. Het burgerschap en de positie van de Kerk zijn hemels - helemaal tot in het Heiligdom! “Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus” (Hebr. 10:19). Israël, in al haar komende aardse heerlijkheid, zal nooit iets als dit ontvangen!

De Kerk werd gekozen in Hem (niet onder de Koning zijn regering) vóór de grondlegging van de wereld in het eeuwige verleden. “Maar door het dierbaar bloed van Christus ... Die wel voorgerekend is geweest vóór de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil” (1 Pet. 1:19-20). “Hij heeft ons zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden der eeuwen” (2 Tim. 1:9).

Israëls zonden worden vergeven door hetzelfde Bloed dat gestort was voor de Kerk op het Kruis, maar daar houdt enige gelijkenis tussen de twee op. De Kerk is reeds “dichtbij” gebracht aan de rechterhand van de Vader. “Maar nu, in Christus Jezus, bent u die voorheen veraf was, door het bloed van Christus dichtbij gekomen” (Ef. 2:13).

“En heeft ons mede opgewekt en mede in de hemel gezet in Christus Jezus, opdat Hij in de komende eeuwen [inbegrepen het Duizendjarige Koninkrijkstijdperk] de alles overtreffende rijkdom van Zijn genade zou bewijzen [aan de engelen, verlost Israël, en de verlost heidennaties] door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (Ef. 2:6-7).

Israël, staande voor de Koning en Zijn geliefde Bruid, in al de heerlijkheid van Davids aardse millenniumtroon, zal nooit reiken aan de unieke zegen van de Kerk.

DE HEILIGE GEEST - In het algemeen claimen dispensationalisten ook dat de inwoning van de Geest van Israëls Nieuwe Verbond, een “geestelijke” zegen is waarin de Kerk deelt. Maar Israëls inwoning van de Geest zal er zijn met het doel de theocratische wet op te schrijven in hun harten en om hen in staat te stellen te wandelen naar de verordeningen van Zijn Koninkrijk.

“Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn” (Jer. 31:33).

En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen” (Ezech. 36:27).

De belangrijkste bediening van de Heilige Geest in het leven van de Christen is het leven te manifesteren van de Heer Jezus, nooit de werken van de wet. De gelovige is gestorven voor de wet, en is levend voor God in Christus Jezus. “Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods” (Rom. 8:2). “En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest” (2 Kor. 3:18).

Wanneer wij, als Zijn Bruid, met Hem zullen meeregeren over Israël en haar heerlijke Duizendjarige Koninkrijk, dan zullen wij zoals Hem zijn en onze verlost en verheerlijkte lichamen zullen zijn als Zijn verheerlijkte lichaam (Fil. 3:21). Naar Israëls toekomstige, aardse, door wet bestuurde

Nieuwe Verbond kijken voor “zegeningen” voor de Bruid, die alles reeds heeft in Hem - hoe zou dat kunnen?

Dr. Newell¹² wist zonder twijfel dat de Kerk geen behoefte heeft aan enig deel van Israëls Nieuwe Verbond:

“Dit Eeuwige Verbond van Hebreëen 13:20 was niet tussen schepselen maar tussen ‘de God van Vrede’ en ‘de Heer Jezus’, en de voorwaarde was gehoorzaamheid tot de dood van Christus voor de Vader; haar grondslag is het vergoten bloed van de Zoon, en haar onderwerp een “eeuwig verbond”.

Dr. W. R. Newell

“Dit is de grote fundamentele transactie tussen de Vader en de Zoon; er worden geen schepselen gezien; maar o! gelovigen worden los van werken, gezegende begunstelingen! Zodat God kan verder gaan en [in het toekomstige Millennium] het tweede of ‘nieuwe’ verbond kan oprichten met Israël, dat ‘niet continueerde’ in het Mozaïsche of ‘eerste’, nu ‘oude’ verbond.

“Het ‘nieuwe verbond’ dat opgericht zal worden met Israël en Juda bij de terugkeer van de Heer naar de aarde en die natie, is geheel uit genade - Gods operatie in plaats van hun respons (Jer. 31:34; Ezech. 37:12–14, 21, 23, 25–28). Daarom was het ‘nieuwe verbond’, dat aan de Hebreeuwse gelovigen, aan wie Paulus schreef, moest verklaard worden, nog niet actief, noch zal het actief zijn vóór Jezus’ terugkeer naar de aarde. In die tijd zal het toegepast worden op ‘het huis van Israël en het huis van Juda’, zoals God zegt, in het land van Israël, met de bijzondere aardse zegeningen zoals beschreven in de Schriften.

“Maar er is nog een eeuwig verbond, gedetailleerd in Hebreëen 13:20-21, waarin en volgens hetwelk Paulus weet dat alle Christenen volmaakt zullen worden: “De God nu des vredes ... Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u, hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus” [niet door de wet, geschreven in de harten, zoals met het toekomstige Israël].

“Dit is het Eeuwige Verbond waarvan de Heer Jezus de Middelaar is, en dat gevierd wordt in het Avondmaal des Heren, met het oog op Zijn dood ter wille van ons, voor hen die daardoor eeuwig zullen begunstigd worden” (*Hebrews, Verse by Verse*, pp. 258, 460-463).

10. Israëls Bergrede

Voorwoord van vertaler (M.V.)

“En Jezus, de schare ziende, is geklommen op een **berg** ... En Zijn mond geopend hebbende, leerde Hij hen” (Matt. 5:1-2). De Heer spreekt hier tot Zijn volk Israël over de principes van hun komende Koninkrijk. Hij is de Koning die zich aan Zijn volk kwam aandienen - zij hadden Hem toen als volk nog niet verworpen - en zo hoorden zij over de principes van dat Koninkrijk. Vergelijk dit met de **berg** Sinaï waarop Mozes de wet ontving voor de oude bedeling.

Dit heeft in wezen niets te maken met de Kerk, maar alles met de Joden en hun Koninkrijk, waarvoor ook het Evangelie van Mattheüs geschreven werd. Het wordt echter anders in Mattheüs 13. Op dat tijdstip spreekt de Heer in een afgewezen positie en richt Hij zich in gelijkenissen enkel tot hen die Hem zullen volgen. Arno Gaebelein zegt daarover in zijn verklaring van Mattheüs:

“Twee verzen vragen allereerst onze aandacht. ‘Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te verstaan, maar hun is het niet gegeven’ (Mt 13:11). ‘Al deze dingen sprak Jezus tot de scharen in gelijkenissen en zonder gelijkenis sprak Hij niet, opdat vervuld zou worden hetgeen gesproken is door de profeet, zeggende: Ik zal

---

¹² William Reed Newell (1868–1956), once the assistant superintendent of Moody Bible Institute, was an author, Bible teacher, and evangelist. D. L. Moody appointed him as teacher of weekly Bible classes in Chicago, Detroit, Toronto, and St. Louis, where he had a tremendous impact grounding believers in the Pauline Gospel of grace. <http://www.faiithalone.org/journal/1994i/Newell.html>. Een belangrijke klassieker van hem is het boek *Hebrews, Verse by Verse* (Hebreëen vers na vers).

Mijn mond opendoen in gelijkenissen; Ik zal dingen uitspreken die van de grondlegging der wereld af verborgen zijn geweest' (Mt 13:34-35). ... In dit hoofdstuk verschijnt Christus als de verworpene. Nadat het aanbod van het Koninkrijk en Hij Zelf als Koning eveneens verworpen is, wordt Hij de Onthuller van de verborgenheden en laat Hij zien wat er plaats zal vinden **na de verwerping** door Israël. 'En op die dag ging Jezus uit het huis en zette Zich bij de zee'. Het huis verlaten betekent dat Hij Zich scheidde van de verbinding met Zijn volk, zoals aan het einde van het twaalfde hoofdstuk te zien is. Plaats nemen **bij de zee** [vgl. Jes. 57:20; etc.] wijst er op, dat Zijn getuigenis de verborgenheden die geopenbaard worden, voor wijder kring bestemd zijn, betrekking hebben op de **volkeren**. 'En vele scharen verzamelden zich tot Hem zodat Hij in een schip ging en Zich nederzette; en de ganse schare stond op de oever'. Hij scheidt Zich af van de mensen, terwijl in het eerste gedeelte van dit Evangelie Hij Zich midden tussen de schare beweegt. ... Maar wat bedoelt de Heer dan als Hij zegt: 'Het Koninkrijk der hemelen?' Het antwoord is zeer eenvoudig. Het Koninkrijk der hemelen was door Israël verworpen, maar God geeft nu Zijn Woord aan de Heidenen, een feit dat in het oudtestamentische profetische woord wordt vermeld".

Zie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Gelijkenissen-Mt13.pdf> en <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/koninkrijk2.pdf>.

Maar zoals gezegd spreekt Matt. 5 nog niet in de context van de verwerping, die echter spoedig komen zou, maar volledig in de context van het Koninkrijk voor de Joden en hun Koning, de Messias, Die Zich voor hen aandiende en hen toesprak met de Koninkrijksprincipes.

DE BERGREDE - De zogenaamde Bergrede van Christus, gesproken tot Israël, is het volgende grote lek in de dispensationele muur.

Waarom zou de hemelse genade-Kerk onderworpen moeten worden aan Jezus' pré-kruis wetsboodschap van het Koninkrijk aan Israël? Er is niets in de Bergrede dat niet vervangen wordt door Paulus' Brieven aan de Kerk. Niets!

DE NEGEN ZEGENINGEN - Deze koninkrijksboodschap opent met de negenvoudige zegen die beloofd en voorzien is voor het getrouwe kind van het Koninkrijk (Mattheüs 5:1-12). Deze zegeningen worden verworven door persoonlijke verdienste.

1. "Zalig zijn de armen [= nederigen] van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen" (vs. 3). Aan de Christen wordt gezegd: "Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminnden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid" (Kol. 3:12). In de leringen van de genade betekent "doet aan" niet "voorwenden" of "aannemen"; het is de manifestatie van het wedergeboren leven door de kracht van de Geest (Efez. 4:24; 6:11).
2. "Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden" (vs. 4). Treuren behoort niet bij de Bruid van Christus. Aan haar is een andere boodschap gegeven: "Verblijd u altijd in de Heere; ik zeg het opnieuw: Verblijd u" (Fil. 4:4).
3. "Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven" (vs. 5). Onder de genade wordt zachtmoedigheid in de Christen gewerkt door de Geest (Gal. 5:23) en wordt nooit beloond. Terwijl de zachtmoedigen in het koninkrijk de aarde zullen beërven, heeft de gelovige "een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u" (1 Petrus 1:4).
4. "Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden" (vs. 6). De Christen mag hunkeren naar een nauwere wandel met de Vader, maar hij is reeds "rechtvaardigheid Gods in Hem [= Christus]" (2 Kor. 5:21).
5. "Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden" (vs. 7). In het koninkrijk zal Gods barmhartigheid geheel afhankelijk zijn van 's mensen beoefening van barmhartigheid jegens anderen. Dit is pure Wet. Onder de genade wordt de Christen opgedragen barmhartig te zijn als iemand die reeds barmhartigheid heeft verkregen (Ef. 2:4-5; Titus 3:5).

6. “Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien” (vs. 8). Tegenovergesteld hieraan, en onder de genade, is er geschreven: “Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus” (2 Kor. 4:6).
7. “Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden” (vs. 9). In het koninkrijk zal er een bijzonder onderscheid gegeven worden aan hen die vrede promoten. “Zij zullen Gods kinderen genaamd worden”, maar onder de genade wordt niemand een kind van God door wat voor werken ook “want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus” (Gal. 3:26).
8. “Zalig zijn die vervolgd worden om de gerechtigheid; want hunner is het [duizendjarige] Koninkrijk der hemelen” (vs. 10). Het onderwerp is hier opnieuw gerechtigheid. De Christen onder genade, integendeel, lijdt met Christus en ter wille van Hem, en wordt beloond in de hemel.¹³
9. “Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, ... want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die vóór u geweest zijn” (vs. 11-12). Onder de genade wordt de gelovige opgeroepen om te lijden ter wille van Christus (Fil. 1:29).¹²

NEGENVOUDIGE VRUCHT - Er moet een zorgvuldige vergelijking gemaakt worden van de negenvoudige zegen voor het koninkrijk, met de negenvoudige zegen die voorzien is onder de genade (“de vrucht van de Geest”). Men zal dan zien dat al wat geëist wordt onder de wet van het koninkrijk, als voorwaarde tot zegen, onder de genade goddelijk voorzien is. Het geheel van alle zegeningen in het koninkrijk is niet vergelijkbaar met de overvloedige “vrucht van de Geest”:

“liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid” (Gal. 5:22-23).

De tijd van het werkwoord dat gebruikt wordt is belangrijk. Onder de genade “is” de vrucht van de Geest, en dat geeft de tegenwoordigheid van het bezit aan door puur genade; terwijl onder het koninkrijk de zegen “zal zijn” als verdienste van hun werken” (*L. S. Chafer’s Systematic Theology* IV: 216–219).

WAARSCHUWING - “Maar wacht u van de valse profeten, die in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven. Aan hun vruchten zult gij hen kennen” (Matt. 7:15-20). De waarschuwing hier is tegen valse profeten die onderscheiden moeten worden door de kwaliteit van hun levens. Maar de waarschuwing aan de kinderen van God onder de genade gaat tegen valse leraren die onderscheiden moeten worden door hun leer betreffende Christus (2 Petr. 2:1; 2 Joh. 1:7–11)” (*L. S. Chafer’s Systematic Theology* IV: 223).

11. Israëls Messiaans Koninkrijk

De derde belangrijke lekkage van de Verbondstheologie in het Dispensationalisme betreft Israëls Duizendjarige Koninkrijk.

VERKONINKRIJGING - Nadat Dr. Chafer in 1952 naar het Vaderhuis ging, begon het Dallas Seminary [Theological Seminary, Dallas, Texas], en gelijkaardige dispensationele scholen en organisaties, de scherpe Paulinische distincties in het Woord te verzachten en te vervagen. Het onvermijdelijke gevolg was dan ook dat de Kerk beroofd werd van haar hemelse identiteit. Zij begint dan de aardse karakteristieken over te nemen van Israël, haar Nieuwe Verbond, haar Bergrede, haar Wet, en haar Koninkrijk.

¹³ Ik denk hierbij ook aan de verdrukkingen van Israël in de zeventigjarige “zeventigste jaarweek”, waarin zij door Gods genade tot geloof komen, en zullen moeten volharden, vooraleer het Koninkrijk binnen te gaan.

Zover terug als in 1875, zei J.B. Stoney:

Ik vrees dat er buiten een tendens bestaat om de positie van de OT-heiligen te overdrijven om zo nog maar weinig verschil te maken tussen de Kerk en Israël, en dus wordt het hemelse onderscheid verzwakt en losgelaten. De bedoeling van de vijand is van oudsher de heiligen weg te trekken van hun hemelse roeping (zie Hebreeën). Eens dat de hemel als tegenwoordige positie en aandeel is verlaten, is het grote privilege en de positie van de Kerk, het Lichaam van Christus, weggedraineerd.

Al een hele tijd is het trefwoord, van seminarie tot kerk, “koninkrijk” geweest. Dispensationele distincties werden weggehaald tot het punt waar (1) de Kerk slechts een fase is van Israëls toekomstige duizendjarige koninkrijk, en (2) er een erkenning is van een huidige gedaante van het theocratische koninkrijk.

Geen wonder dat de Kerk afgevlakt wordt en gebonden aan het horizontale terrein van Israëls koninkrijk! Geen wonder dat gelovigen worden beroofd van de kennis en voordelen van hun verticale hemelse positie in de Zoon, aan de rechterhand van de Vader. Dit is geen genadeleer, en vandaar ook geen Kerkleer. Het is gewoonweg een afvallen van het scherpe Paulinische Dispensationisme, naar het aardse georiënteerde rijk van Verbonds- en Theonomische theologie.

Een van de toeleverende factoren van de verkoninkrijking van de Kerk is het wegdoen van het onderscheid tussen het “koninkrijk van God” en het “koninkrijk der hemelen”. Tijdens de laatste 30 jaar of zo hebben dispensationele leiders het onderscheidende kenmerk verlaten van het koninkrijk der hemelen, zoals besproken wordt in Mattheüs, en het meer en meer synoniem gemaakt met het koninkrijk van God. Maar wanneer het koninkrijk der hemelen niet langer strikt beschouwd wordt als Israëls komende Messiaanse Koninkrijk, dan ontstaat er een verlies van schriftuurlijke separatie tussen aards Israël en de hemelse Kerk. Genade wordt deelachtig gemaakt aan wet.

HEDENDAAGSE VERWARRING - Meer dan 50 jaar geleden waarschuwde Dr. Chafer:

Bepaalde schrijvers hebben altijd de neiging gehad om de OT-heiligen met dezelfde positie en eigenschappen te bekleden als zij die behoren tot de gelovigen die de Kerk vormen.

Er is meer recent een gezindheid om dezelfde realiteiten van de Kerk over te dragen naar de koninkrijksdispensatie en naar zowel Heidenen als Joden. Zulke dingen worden vermeden wanneer men erkent dat de Kerk alleen de hemelse positie en heerlijkheid is verleend. Aan haar alleen werd verklaard dat elk van haar leden, die het Lichaam van Christus zijn, deel zullen hebben aan “de erve der heiligen in het licht”¹⁴. (*Systematic Theology* III: 327).

Meer dan 75 jaar geleden voorspelde Dr. Newell:

Het gebrek aan onderscheid maken tussen Koninkrijk en Kerk zal leiden tot een foute conceptie van de Bijbel en een valse interpretatie van haar waarheid en de toepassing van haar beloften.

Een van de eerste dingen die zullen gebeuren zal het vergeestelijken zijn van de koninkrijksbeloften van het OT en een poging deze te laten toepassen op de Kerk van deze dispensatie. Dit zal enkel resulteren in verwarring en conflict.

De toestand vandaag in de seminaries en kerken kon niet accurater voorspeld worden!

Dr. Donald K. Campbell¹⁵, president van Dallas Seminary, schreef in het boek *Essays in Honor of J. D. Pentecost*, 1985 (p. 155):

De twee tegengestelde zienswijzen van premillennialisme¹⁶ en amillennialisme¹⁷ zijn nog steeds onder ons, alhoewel er enkele wijzingen zijn aangebracht.

Dr. D.K. Campbell

¹⁴ Kol. 1:12.

¹⁵ Dd. Donald K. Campbell is president emeritus van Dallas Theological Seminary.

¹⁶ Premillennialisme: het geloof in de nog toekomstige 1000-jarige regering van Christus, genoemd in Openbaring 20, en dat deze volgt op Christus' wederkomst, en dat de kerk dan in de hemel en Israël het middelpunt op aarde zal zijn.

¹⁷ Amillennialisten interpreteren Christus duizendjarige rijk (millennium) in een geestelijke betekenis. Zij geloven wel in de Tweede Komst, maar verwerpen het idee van een letterlijke duizendjarige regering op aarde.

Sommige premillennialisten zien nu de huidige Kerkdispensatie als de eerste fase van de vervulling van het beloofde Messiaanse koninkrijk, in die zin dat de gelovigen nu de geestelijke zegeningen ervaren van het koninkrijk, zoals de zegeningen van Israëls verbond.

Dit is indicatief voor de dispensationele verarming van de Kerk. Neem Israëls Nieuwe Verbond weg van deze Neo-Dispensationele “verbeteraars” en “progressieven”, en hun hele kaartenhuis valt uit elkaar!

Dr. C. A. Blaising schreef in *Bib Sac* of July/Sept., 1988, p. 276:

Het is verbazingwekkend dat in de geschriften van Walvoord, Pentecost, en Ryrie in de jaren 1950 en '60, de hemels/aardse dualistische taal verdwenen is. Een distinctie tussen Israël en de Kerk wordt energiek verkondigd en al de theologische constructies van onderscheiding zijn aanwezig behalve [dat is alles wat nodig is!] dat de eeuwige bestemmingen van de twee groepen nu dezelfde sfeer delen.

Consequent hiermee heeft men de hemelse/aardse distincties laten vallen. Aldus is er een trage beweging geweest [40 jaar] weg van de klassieke, absolute distinctie [tussen Israël en de Kerk] die men vindt van Darby tot Chafer”.

Gezien er een ontwikkeling is (in de dispensationele seminaries) in het relateren van de Kerk met Israëls Duizendjarige Koninkrijk, zullen we hier wat materiaal geven van Dr. Chafer als tegenhanger:

De leringen van het Koninkrijk werden in geen enkel tijdperk ooit op mensen toegepast; op geen enkel mens. Vermits ze vooruitlopen op de binding van Satan, een gezuiverde aarde, het herstel van Israël, en de persoonlijke regering van de Koning, kunnen ze nooit toegepast worden vóór Gods vastgestelde tijd, wanneer deze begeleidende voorwaarden op aarde zijn volbracht.

De koninkrijks wetten zullen voor Israël bestemd worden en verder voor alle naties die het Koninkrijk zullen binnenkomen. Het zal de eerste en enige universele regering van rechtvaardigheid en vrede zijn in de geschiedenis van de wereld. Eén natie werd gezien onder de Wet van Mozes, op de aarde; het individu wordt gezien tijdens de dispensatie van genade; en de hele sociale orde van de mensheid zal gezien worden wanneer het Koninkrijk op aarde gevestigd is.

De Kerk wordt niet één keer vernoemd in relatie tot de leringen van het Koninkrijk, noch worden deze leringen op haar toegepast; over haar deel in het koninkrijk wordt niet geregeerd maar zij zal regeren met Christus, haar Hoofd. Zij, die de Bruid van de Koning is, is Zijn Gemalin. Zij zal staan onder de hemelse leringen van genade, en haar thuis zal zijn bij de Bruidegom en het paleis van de Koning.

De Koning zal regeren met een ijzeren staf. Zonde en onrechtvaardigheid zullen onmiddellijk geoordeeld worden, in perfecte gerechtigheid. De zuivere kijk op de heerlijkheid van het Koninkrijk gaat verloren wanneer ze wordt verward met de dispensatie van de genade.

Er bestaat een gevaarlijk en geheel ongegrond sentiment voor de aanneming dat elke leer van Jezus bindend moet zijn voor de huidige dispensatie, simpel omdat Hij het heeft gezegd. Het feit werd vergeten dat de Heer Jezus, toen Hij leefde onder de Wet van Mozes en deze hield en toepaste, ook de principes leerde van Zijn toekomstig Koninkrijk; en aan het eind van Zijn bediening, in relatie tot Zijn Kruis, voorzag Hij ook de leringen van de Genade. Als deze drievoudige opdeling van Zijn leringen niet erkend wordt, kan er niets anders dan verwarring zijn in de geest, en consequent hiermee contradictie van de waarheid.

De leringen van Genade zijn volmaakt en genoegzaam in zichzelf. Zij voorzien in de instructies voor het kind van God in elke situatie die zich kan voordoen. Het is niet nodig dat ze aangevuld worden, of uitgebreid, door de toevoeging van voorschriften uit de Wet van Mozes of de leringen van het Koninkrijk (IV: 224).

MILLENNIUMHEILIGE - J.B. Stoney, tijdgenoot van Darby, geeft ons een andere kijk op dezelfde distinctie tussen de Kerk en Israëls Koninkrijk:

Het verschil tussen de huidige dispensatie en dat van het Millennium is erg onderscheiden. De Christen is nu met Christus verenigd en is één geest met Hem. Vermits ik met Hem verenigd ben, is Hij mijn Leven: “Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods” (Rom. 8:2).

J.B. Stoney

“Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God” (Gal. 2:20-21). Hier ben ik gestorven, en mijn leven is verborgen met Christus in God. De toekomstige aardse koninkrijk-heilige zal hier op aarde leven, maar hij zal niet verenigd zijn met de Heer Jezus Christus, hij zal niet dood zijn voor het vlees en de wereld, en hij zal een mens zijn die leeft volgens al de geboden en verordeningen van de onberispelijke wet.

Dit dan is het grote verschil - de hemelse heilige heeft een positie van volledige bevrijding van de mens in het vlees; terwijl de millenniumheilige door de Geest zal bekrachtigd zijn met genade om te doen wat God verwacht van de mens in het vlees. “Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn” (Hebr. 8:10).¹⁸

Opnieuw: de weg tot in het Allerheiligste is nu manifest. Wij - de hemelse gelovigen - hebben “vrijmoedigheid, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees” (Heb. 10:19-20). De aardse millenniumheilige, alhoewel gereinigd van zijn zonden door het Bloed, kan niet zeggen dat hij achter het voorhangsel staat, want zijn dispensatie is verbonden met deze aarde. Als wij toestaan dat onze positie als aanbidders achter het voorhangsel in het Allerheiligste is, dan moeten wij een ander groot verschil toestaan tussen een hemelse en een aardse heilige.

Nog een verschil moet genoteerd worden: de heilige, verenigd met de Heer Jezus in de hemel, die de overgave in Hem kent en aanbedding in het Allerheiligste, heeft een plaats in de hemel voor hem voorbereid, bij de Heer Jezus Christus, iets wat een aardse koninkrijkheilige nooit zou kunnen hebben. Het is waar, hij kan spreken van het kennen van de God van hemel en aarde waarin gerechtigheid woont, wanneer alle dingen nieuw gemaakt zijn; maar hij kan niet spreken van een plaats te hebben die in het Vaderhuis voor hem bereid is, en nog minder van samen met Christus te zijn en samen te zijn “gezet in de hemel in Christus Jezus” (Efez. 2:6).

Dus zien wij het verschil in status tussen de hemelse en de aardse heilige. Ten eerste, de connectie met Christus is verschillend, de heiligen gedurende Zijn afwijzing die met Hem verenigd zijn in de hemelen, een privilege dat niet gekend is, noch verleend aan enige andere klasse van heiligen - noch aan de OT-heiligen, noch aan de millenniumheiligen (*Ministry* X:36, 37).

In het andere geval, dat van de aardse of millenniumfamilie, zal de wet geschreven worden in hun harten (Jer. 31:33), de neiging tot het kwaad zal worden vervangen. In de hemelse familie, dat van de Christen, is de Heer Jezus Christus geschreven in hun harten door de Heilige Geest; een groot en belangrijk onderscheid, en dat geeft aan dat de zegeningen van de Christen in associatie staan met de Heer Jezus, die doorheen het voorhangsel is gegaan - W.J. Hocking.

Zie verder:

- o Rubriek “bedelingen/dispensaties”: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>
- o Het uitstel van het Koninkrijk: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/uitstel-Koninkrijk.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

---

¹⁸ Vgl. 10:16; zie Jeremia 31:33-34.